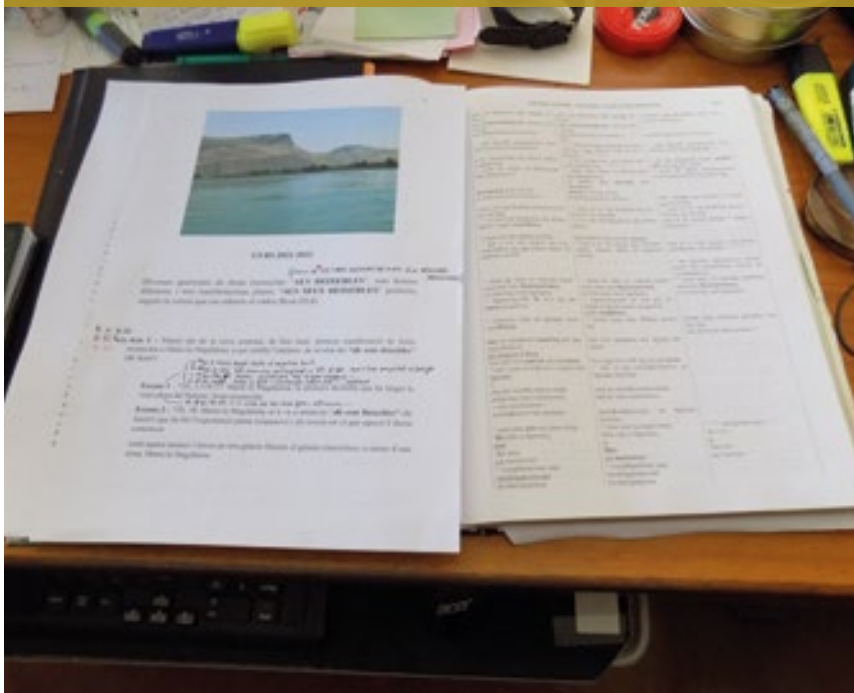

Biblista eminent i ermità de Reixac

Josep Rius-Camps va ser el tercer de dotze germans i va rebre l'ordenació de prevere el 21 de setembre de 1957. Es veu a si mateix sobretot com un investigador: «Sempre he investigat, des de petit, fent preguntes, fent-me pesat..., i quan les respostes que se'm donaven no em satisfien, això em duia a plantejar-me més coses.» Es va formar al Seminari de Barcelona («el professor Isidre Gomà va ser l'únic que va creure en mi»), Roma i Múnster (Alemanya), pagant-se ell els estudis. Ha estat docent al Pontifici Institut Oriental de Roma, a la Universitat de Múnster, a l'Augustinianum de Roma (del qual va ser cofundador) i al Seminari Menor de La Conreria. És autor de nombrosos estudis en català, castellà i anglès sobre patristica i sobre el Nou Testament.

En tornar a Barcelona va fer de professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i va donar classes de patrologia i també de Déu Tri. Actualment, n'és professor emèrit. Va fundar i va dirigir la Revista Catalana de Teologia (1976-2008). Ha tingut cura, amb Jenny Read-Heimerdinger, de l'edició bilingüe (grec-català), per primera vegada en una sola obra, dels dos volums dels escrits de Lluc: *Demostració a Teòfil. Evangeli i Fets dels Apòstols segons el Còdex Beza* (Fragmenta Editorial, 2009).

Va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona de traducció al català l'any 2009. A la novel·la *Diari de Teòfil* (Fragmenta Editorial, 2011) va donar forma narrativa a les seves investigacions sobre l'obra de Lluc. Fa dotze anys que escriu a *Catalunya Cristiana* el comentari de l'evangeli del diumenge, sobre el Còdex Beza. Darrerament s'han publicat les *Converses amb Josep Rius-Camps*, d'Ignasi Moreta, i *De Lluc a Teòfil. Cicle C dels evangelis dominicals*, de l'editorial Edimurtra.

diu: *Dona* —no li diu *Maria*, ni *mare*, com a les noces de Canà— *aquí tens el teu fill*. I després s'adreça al *deixeble* que ell estimava i li diu: *Aquí tens la teva mare*. A partir d'aquella *hora suprema*, li demana que s'emporti a la que ara serà la seva mare, a la seva pròpia comunitat. Jesús l'ha fet el seu hereu.

«Jesús, des de la creu, fa el seu hereu el “deixeble estimat”»

Qui són els màxims responsables de la mort de Jesús?

Els summes sacerdots Annàs i Caifàs, indirectament Teòfil (fill d'Annàs i cunyat de Caifàs), i sobretot Judes, que és qui el lliura. Jesús és sentenciat com un sediciós per haver-se aixecat contra l'Imperi romà. Si no el crucificaven, no eren amics del Cèsar. Jesús expira com a Messies d'Israel i, per tant, s'ha acabat això del Messies d'Israel i els dotze apòstols (un, Judes, l'entrega i l'altre, Pere, el nega), que representaven les dotze tribus. Ha fallat tot. Però l'Església pel seu compte s'ha fet seu el model jueu i li ha canviat el nom (de *sinagoga* a *església*; de *poble d'Israel* a *poble de Déu*). Però aquesta no era la idea de Jesús.

I quina és la idea que tenia Jesús?

Si fa hereu el deixeble estimat és que pensa en un altre tipus de comunitat. El terme *església* no es presenta en tot l'evangeli de Joan. El testament de Jesús és començar quelcom nou, encomanant Maria (l'Israel creient) al deixeble estimat, per no deixar-la sola. Es tracta de quelcom totalment nou: una comunitat de persones lliures i